



Arrest

nr. 178 880 van 1 december 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 27 december 2015 aangehouden wegens het misdrijf poging tot doodslag/moord en er wordt tevens vastgesteld dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

Op 8 juni 2016 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indient, wordt verworpen bij arrest nr. 177 929 van 18 november 2016.

Diezelfde dag geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaren. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing aantekent, wordt bij arrest nr. 177 930 van 18 november 2016 verworpen.

Op 26 november 2016 neemt de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

naam: D. (...)

voornaam: D. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: F., P. (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: -

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdovende middelen. (PV ME.60.L8.028416/2016 van de politie zone van Mewi.)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, moord, feit waarvoor hij op 08.06.2016 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve voorlopige hechtenis.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.06.2016 dat hem betekend werd op 09.06.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09.06.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht die hij ingevuld heeft op 30.12.2015 dat hij enkel een broer heeft die in België woonachtig is. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat zijn broer in België zou verblijven, stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2

van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten om langer dan 3 maanden in België te verblijven.

De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn familie, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdovende middelen. (PV ME.60.L8.028416/2016 van de politie zone van Mewi.)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, moord, feit waarvoor hij op 08.06.2016 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve voorlopige hechtenis.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.06.2016 dat hem betekend werd

op 09.06.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09.06.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.06.2016 dat hem betekend werd op 09.06.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09.06.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. In overeenstemming met de stukken van het administratief dossier maakt verzoeker het voorwerp uit van een inreisverbod voor

drie jaar dat hem op 8 juni 2016 ter kennis is gebracht en de vordering tot nietigverklaring tegen dit inreisverbod werd door de Raad verworpen op 18 november 2016 bij arrest nr. 177 930. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het inreisverbod is opgeheven of geschorst. Het is aan verzoeker bijgevolg verboden om minstens tot 8 juni 2019 zich op het Schengengrondgebied te bevinden.

2.2. Hierop gewezen ter terechtzitting stelt verzoeker te verwijzen naar het verzoekschrift zonder enige opmerking te maken aangaande de exceptie.

2.3 De Raad stelt vast dat verzoeker sedert dit inreisverbod geen aanvraag tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod heeft ingediend zoals bedoeld in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de raadsman van verzoekende partij ter terechtzitting die ter terechtzitting bevestigt niet te kunnen aantonen dat verzoeker dergelijke vraag heeft gericht aan de verwerende partij. De Raad dient dan ook samen met de verwerende partij vast te stellen dat de ingestelde vordering onontvankelijk is. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidige vordering. Verweerder mag, ingeval van een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, immers niets anders dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet - enerzijds vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod - *in casu* tot 8 juni 2019 - verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (*cfr.* artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), *quod non*, en anderzijds opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Verzoeker dient zich derhalve eerst terug naar zijn herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat hem verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven - met name het inreisverbod - te laten opheffen of opschorten.

Het betoog dat hij volhardt in zijn middelen en in het bijzonder in artikel 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Te meer de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt over diens familie- en privéleven, en al evenmin hier gewag maakte in de recente procedures die geleid hebben tot de arresten nr. 177 929 en nr. 177 930 waarvan sprake onder punt 1, terwijl zij verwijst naar een verblijf van haar broers in België “al jaren”. Ook het betoog aangaande de voorgehouden schending van artikel 6 EVRM doet aan het voorgaande geen afbreuk te meer beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM vallen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De ingestelde vordering is dan ook onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, is dan ook in de aangeduide mate gegrond.

2.4 Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen uiteenzetting heeft gegeven over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij zou ondergaan indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze vaststellingen volstaan om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN